

Ruzie tussen de wolken

Verhaal Valérie Bonenfant

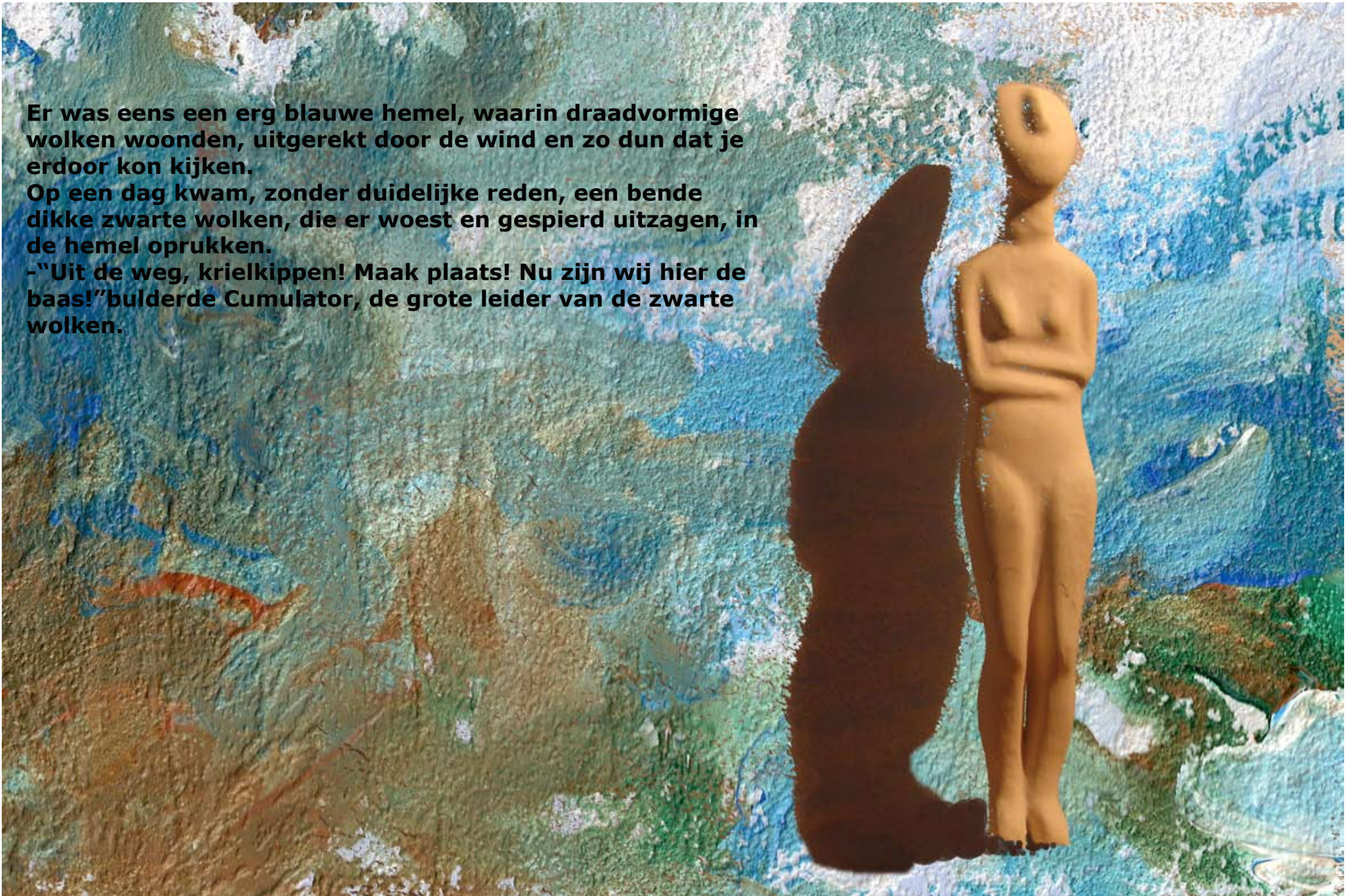
Illustratie Anne Guibert-Lassalle

Vertaling Elvire Papillon



www.majuscrit.fr 2008

**Er was eens een erg blauwe hemel, waarin draadvormige wolken woonden, uitgerekt door de wind en zo dun dat je erdoor kon kijken.
Op een dag kwam, zonder duidelijke reden, een bende dikke zwarte wolken, die er woest en gespierd uitzagen, in de hemel oprukken.
-“Uit de weg, krielkippen! Maak plaats! Nu zijn wij hier de baas!” bulderde Cumulator, de grote leider van de zwarte wolken.**



-“Nee maar, jullie kunnen ons niet weggagen...Wij hebben hier altijd gewoond!” protesteerde Rikiki, een dunne witte wolk.

-“Ga jij, krielkip, zo dun als een blad papier, ons misschien tegenhouden?” spotte Storg, een andere donkere.

-“We zullen ons niet laten doen!”

kondigde een kleine witte met de naam Dunnedraad moedig aan.

Al snel spanden de witten samen tegen het blok zwarten. Zelfs zo samengepakt waren ze nog niet heel erg dik, tegenover die zwarte spierbundels. Het zou gaan stuiven! Het gevecht begon.



Bestormd door de kleine witjes die hen wilden omsingelen, om hen daarna beter te kunnen uitzwieren, gingen de dikke zwarte in de tegenaanval. Veel lichtkleurige wolken werden verscheurd, verpulverd...Wat een slachtveld! Maar deze lieten zich niet zomaar vallen. Ze hielden van hun blauwe hemel, dus wilden ze hem allerminst afgeven aan die dikke bruten. Maar, na vele uren hardnekkig vechten, moesten ze met pijn in het hart toegeven: de zwarte wolken waren sterker.



Tenger als ze waren, konden de dunne witten zich niet langer verzetten! Het had geen enkel nut om nog verder te vechten. Niets aan te doen, ze hadden gewonnen... Dunnedraad riep de troepen terug.


-“Genoeg, jongens! We zijn overwonnen...We moeten vertrekken, er is geen andere oplossing.”

In de clan van de dikke zwarte wolken werd er gelachen:

-“Nee maar wie denken ze wel dat ze zijn, die belachelijke nietsnutten...”

-“We hebben hen er goed van langs gegeven! Wij zijn de sterkste, zoveel is zeker!”





**-“Ja, het minste briesje...
en ze worden weggeblazen!
Zwakkelingen zijn het, die
witten!”**

**De dikke zwarte wolken
installeerden zich languit in de
blauwe hemel. Er bleven amper
enkele hoekjes azuurblauw
over, die de dunne witte
wolken van op afstand met
nostalgie bekeken.**

**-“Het is niet eerlijk! Ze
hebben onze mooie hemel om
zeep geholpen. Kijk eens hoe
triest en somber hij is sinds
hun komst!”**

**-“Die wolken zijn net zo dom
als ze dik en gespierd zijn!
Dikke bruten met geen greintje
verstand...Met zulke wezens is
de wereld naar de vaantjes...”**

An aerial photograph of a highly textured and colorful landscape. The terrain is a mix of vibrant blues, greens, and whites, with some brownish patches. The colors appear to be layered or mixed together, creating a complex, almost abstract pattern. The overall impression is one of a rugged, possibly volcanic or glacial, environment. The colors are not uniform, suggesting different geological or biological features.

**-“Kom aan, laat ons de moed nu niet opgeven! We moeten verhuizen, maar blauwe lucht zullen we ook elders vinden...”
Sprak Rikiki.
De witte wolkjes maakten zich klaar om op zoek te gaan naar een nieuwe plek, toen ze plots een groot gekraak hoorden bij de zwarten. Wat was dat? Zouden die bruten nu met elkaar vechten? Maar nee! Integendeel...Er was een onweer uitgebroken!**

**De zwarte wolken vielen in duizenden druppels uiteen, en vielen met veel geweld op de grond neer.
Bliksemsnelle flitsen doorkliefdn de hemel. De donder gromde boos.**

-“Verdorie, is dit het einde van de wereld of zo?”vroeg Rikiki.



-“Nee, het is de hemel die hen vernietigt...De zwarte wolken, hoe gespierd ook, blijven nooit erg lang...”legde de wijze Wittedraad uit, “ziezo, het is bijna voorbij! We zijn van hen verlost! Zie je, vrienden, onthou dit goed: tegenover kracht en brutaliteit, is het nutteloos om veel energie te verspillen...Vroeg of laat, zal de hemel de rust terugbrengen. Dat is onvermijdelijk...”

**De blauwe lucht, vers gewassen, hervond een nooit geziene glans, en opende zijn armen voor de dunne witte wolken. Deze gingen met veel plezier naar hun plaatsen terug. Ze zouden veranderen en evolueren met de wind, maar ze zouden nooit verdwijnen!
En ze hadden daar geen dikke, dreigende spieren voor nodig!**

